

Títol original: *Das Jahr, als die Bienen kamen*

Primera edició en català: setembre de 2022

Text: Petra Postert

© 2017, Tulipan Verlag GmbH, Munic, Alemanya

© de la coberta i il·lustracions interiors: Maria Girón

© Traducció de l'alemany: Anna Soler Horta

Correcció: Txell Freixinet Raspall

Drets de la traducció al català gestionats per

S. B. Rights Agency - Stephanie Barrouillet

Maquetació: Volta Disseny

© 2022, d'aquesta edició, Takatuka SL, Barcelona

www.takatuka.cat

Imprès a Novoprint, Sant Andreu de la Barca

ISBN: 978-84-18821-40-0

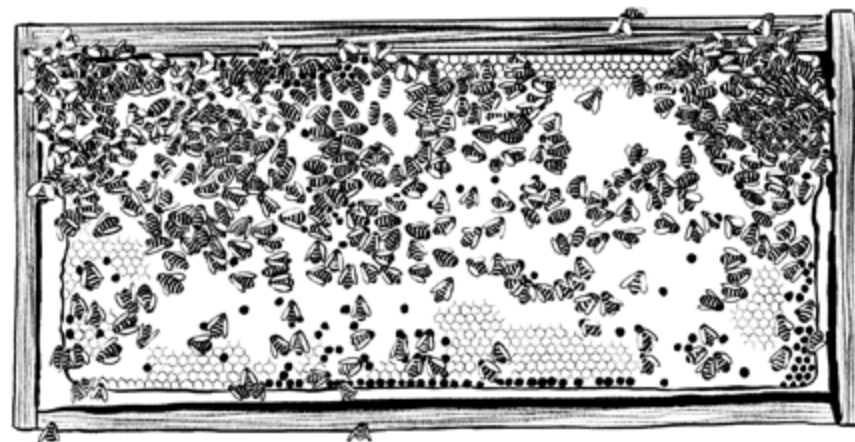
Dipòsit legal: B 13075-2022

La traducció d'aquesta obra ha rebut un ajut del
Goethe-Institut amb fons procedents del Ministeri
d'Afers Exteriors d'Alemanya.

Petra Postert

L'ANY DE LES ABELLES

TakaTuka

DESEMBRE

Estaven atapeïdes. Molt atapeïdes, com premsades. I no espatlla contra espatlla, esquena contra esquena. No com la gent al tramvia. No, així no. Més atapeïdes. Molt més atapeïdes. Tan atapeïdes que semblava impossible. Les unes sobre les altres, les unes sota les altres, sense principi ni fi. Increïblement atapeïdes i juntes, sí, molt juntes. I per això mateix, calentes. I toves. Una bola. Una bola calenta, tova i viva en bellugueig permanent. En una caixa de fusta. A les fosques. Des de feia setmanes. I al bell mig, la reina, a qui les seves filles procuraven nit i dia aliments i escalfor. Les abelles produïen calor i brunzien movent els músculs que a fora feien servir per volar.

El dimarts abans de la vigília de Nadal, quan l'avi de la Josy, l'Ottmar Heinzmeier, va morir, la Josy era a l'escola fent un examen de matemàtiques. Càlcul de fraccions. En principi la Josy ho havia entès tot. En principi. Llàstima que les xifres fossin tan altes! Vint-i-cinc partit per dos-cents setanta-cinc. Divuit partit per cent vuit. Seixanta partit per set-cents vint. Etcètera. Els números van començar a ballar-li davant els ulls.

En el fons, això de calcular fraccions consistia només a tallar pastissos. És el que l'avi Ottmar li havia dit diumenge amb una veu feble. Tot ell, fins i tot la veu i el color dels ulls, s'havia anat afeblint i descolorint d'un any a l'altre, d'un mes a l'altre i, últimament, d'una setmana a l'altra i tot. Això sí, les ganes de pastís, sobretot del de la Selva Negra, no les havia perdut. I per això aquell diumenge va demanar a la mare de la Josy, la seva filla, que li servís una tercera porció del selva negra, com tenia per costum.

—Imagina't que les fraccions són un pastís —havia balbotejat l'avi Ottmar després de ficar-se a la boca una cirera amb nata—. El número de sota la fracció...

—Es diu *denominador*! —havia exclamat la Josy.

L'avi havia sacsejat el cap i s'havia eixugat els llavis molt a poc a poc.

—El número de sota la fracció et diu en quants trossos es divideix el pastís. I el número de sobre...

En aquest punt l'avi havia hagut de fer una pausa llarga per prendre una mica d'aire.

—Es diu *numerador* —havia murmurat la Josy.

La mare de la Josy havia posat una mà al braç de la seva filla i l'havia mirat fixament. «Calla», volia dir això. «Deixa'l parlar, sisplau.» L'avi Ottmar no havia sigut mai gaire parlador, abans tampoc, i potser per això quan parlava feia la impressió que n'hi faltava pràctica. A vegades es passava dies sencers sense badar boca. La mare de la Josy ho havia explicat. N'hi devia haver per tornar-se boig, però a aquelles alçades ja no el podien fer canviar.

—El número de sobre la fracció... —havia tornat a començar l'avi, expirant les paraules més que pronunciant-les—. El

número de sobre et diu quants trossos de pastís et pots servir.
—Pausa.— Ho entens ara?

La Josy havia assentit en silenci i l'avi se l'havia mirat amb cara alegre.

Com cada diumenge a la tarda, l'havien anat a veure al seu pis minúscul guarnit amb mobles gegantins. Com sempre, li havien dut un selva negra, que no havien fet a casa, sinó que havien comprat congelat al supermercat i havien deixat descongelar a la nevera.

—Pensem en el pastís, sobretot. Jo no en sé, de fer pastissos —deia a vegades la mare de la Josy quan ficava el selva negra al maleter del cotxe.

Sonava com una disculpa, com si tingués mala consciència, tot i que l'avi no se n'havia queixat mai.

Com sempre, també aquell diumenge havien seguit tots quatre al voltant de la tauleta de cafè rodona, els pares al sofà massís amb coixins al respatllet i la Josy i l'avi a les dues butaques del davant. Durant una hora. A vegades una mica més, a vegades una mica menys, segons el dia. Les visites a casa de l'avi Ottmar no duraven mai més d'una hora. Per tres raons: en primer lloc, l'avi es cansava de seguida, cosa no gens estranya als vuitanta-quatre anys. En segon lloc, tot el que la família tenia per explicar-se cabia, gairebé d'una manera exacta, en aquesta hora. I en tercer lloc, la mare de la Josy no hauria aguantat gaire més estona al pis de l'avi sense fondre's. Perquè tant si era estiu com hivern, tant si a fora hi feia fred com si no, a casa de l'avi sempre hi feia una calor insuportable. Aquells dies havia nevat, feia un fred que pelava i als nens se'ls glaçaven les ales del nas anant a escola. I el diumenge l'avi havia tornat a posar la calefacció tan alta